

“मीठे बच्चे – तिमो यो सतोप्रधान संन्यास हो, तिमी ले देह सहित यो सारा पुरानो दुनियाँलाई बुद्धिद्वारा भुल्छौ।”

प्रश्न:- तिमी ब्राह्मण बच्चाहरूमाथि कुनचाहिँ ठूलो जिम्मेवारी छ?

उत्तर:- तिमीमाथि पावन बनेर सारा विश्वलाई पावन बनाउने जिम्मेवारी छ। यसको लागि तिमीले निरन्तर शिवबाबालाई याद गरिरहनु पर्छ। याद नै योग अग्नि हो जसद्वारा आत्मा पावन बन्छ। विकर्महरू विनाश हुन्छन्।

गीत:- दुःखियो पर रहम करो...

ओम् शान्ति । तिमी बच्चाहरूले हामी बच्चा हौं भन्ने गीत सुन्यौ। अवश्य पनि उहाँ तिम्रो पिता हुनुहुन्छ। अब पितालाई बच्चाहरूले कहिले पनि सर्वव्यापी भन्दैनन्। लौकिक पिताका बच्चाहरूले कहिल्यै पनि हाम्रो बुवा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भन्दैनन्। यी बेहदका बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ- तिमीहरू सबै बच्चा हौ, तिम्रो पिता हुनुहुन्छ, जसलाई परमपिता भनिन्छ। परमात्मालाई सुप्रीम सोल पनि भनिन्छ। परम अर्थात् सुप्रीम, आत्मा अर्थात् सोल। त्यसैले अवश्य पनि सबै बच्चाहरू भएर एक बाबा हुनुभयो। सबै भक्तहरूले एक भगवानलाई याद गर्छन्। जसलाई याद गरिन्छ उहाँको अवश्य पनि नाम, रूप, देश, काल हुन्छ। उहाँलाई बेअन्त भन्न सकिँदैन। मनुष्यहरूले ईश्वर पितालाई बेअन्त भन्दै आएका छन्, उहाँको कुनै अन्त पाउन सकिँदैन। अर्कोतिर फेरि सर्वव्यापी भनिदिन्छन्। यो त धेरै अनर्थ भयो। भन्दछन्- ढुङ्गा-माटो सबैमा ईश्वर हुनुहुन्छ, फेरि उहाँलाई बेअन्त पनि भन्दछन्। बच्चाहरूले पितालाई भुलेका छन्। यसकारण सारा मनुष्य सृष्टिलाई नास्तिक पतित भनिन्छ। हरेक नर-नारी पतित छन्। त्यसैले पतितबाट पावन बनाउने बाबालाई याद गर्छन्। यस दुनियाँमा कसैलाई पनि महान् आत्मा भन्न सकिँदैन। पवित्र आत्मा पतित दुनियाँमा हुन सक्दैन। बापू गान्धीजी पनि भन्थे- पतित-पावन सीताराम- यो मनुष्यको लागि भनिएको हो, पानीको गंगाको लागि त होइन। यो हो झूटो। झूटो माया, झूटो काया, हो नै झूटखण्ड। नयाँ दुनियाँमा जब नयाँ भारतवर्ष थियो, सच खण्ड थियो। अब पुरानो भएको छ। जब नयाँ थियो त्यसलाई स्वर्ग भनिन्थ्यो, जुन अहिले ५ हजार वर्ष भयो। त्रेतामा दुई कला कम भयो। यस समयमा त कलियुग छ। यसलाई भनिन्छ पुरानो दुनियाँ। पुरानो दुनियाँमा पुरानो भारतवर्ष। विश्व नयाँ पनि हुन्छ भने पुरानो पनि हुन्छ। अहिले छ पुरानो दुनियाँ, सबै मनुष्यहरू नास्तिक छन्। यसकारण दुःखधाम भनिन्छ। फेरि यस दुःखधामलाई सुखधाम त एक बाबाले मात्रै बनाउन सक्नुहुन्छ। विश्व जुन पावन थियो पतित बनेको छ। जब पवित्रता थियो तब शान्ति सम्पन्नता पनि थियो। स्वर्गमा आसित आयु लामो थियो। अहिले त धेरै कम छ। भारतवर्ष रोगी कहिले देखि भयो- दुनियाँले जान्दैन। परम्परा देखि नै रोगी छ भन्न मिल्दैन। भक्ति द्वापर देखि सुरु हुन्छ। जब कलियुगको अन्त हुन्छ, बाबा आएर ज्ञान दिनुहुन्छ। ज्ञान छ नै ज्ञानसागरको पोसमा। ज्ञानको सागर नलेजफुल- यो उहाँ बाबाको नै महिमा हो। उहाँ मनुष्य सृष्टिका बीजरूप हुनुहुन्छ। सर्वव्यापी भन्नाले पिता-पुत्रको प्यार रहँदैन। यो हो अनाथहरूको दुनियाँ। सबै आपसमा लडाईँ-झगडा गरिरहन्छन्। यसकारण यसलाई रौरव नर्क भनिन्छ। विश्व स्वर्ग थियो अहिले नर्क बनेको छ। यो कसैलाई पनि थाहा छैन- हामी नर्कवासी हौं भने अवश्य नर्कबाट ट्रान्सफर हुन्छौं। तर यस्तो होइन- नर्कवासीले पुनर्जन्म फेरि स्वर्गमा लिन सक्छन्। उनीहरू सबैले पुनर्जन्म नर्कमा नै लिन्छन्। नर्कलाई नै पतित दुनियाँ भनिन्छ। निर्वाणधाम आत्माहरूको रहने स्थान हो, जसलाई निराकारी दुनियाँ भनिन्छ। आत्मा स्टार अमर छ। शरीर विनाशी छ। आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को लिनु पर्छ। ८४ जन्मको पनि गायन छ। ८४ लाख जन्म भन्नु पनि गफै हो। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- पार्ट खेल्न आउने हरेक आत्माले आएर शरीरमा प्रवेश गर्छ। तर सबैको ८४ जन्म पनि हुन सक्दैन। सत्ययुगमा जो देवी-देवता हुन्छन् उनैको ८४ जन्म हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- पहिले पनि भनेको थिएँ, तिमीले आफ्नो जन्मलाई जान्दैनौ, मै बताउँछु। तिमी हौं ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू। ब्रह्माको पिता को हुनुहुन्छ? शिव। ब्रह्मा-विष्णु-शंकर शिवबाबाका बच्चा हुन्। उनीहरूको पनि आफ्नो सूक्ष्म शरीर छ। परमपिता परमात्माको आफ्नो शरीर छैन। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो नाम नै शिव हो। कसैले रुद्र पनि भन्छन्, कसैले सोमनाथ भन्छन्। वास्तवमा म निराकार हूँ। यहाँ शिवका मन्दिर पनि छन्। ज्ञानका सागर परमपिता परमात्मालाई नै भनिन्छ, कृष्णलाई भनिँदैन। उनी त सत्ययुगका राजकुमार हुन्। उनमा यो आदि-मध्य-अन्तको ज्ञान छैन।

सत्ययुगी देवताहरूमा पनि यो ज्ञान हुँदैन। तिमीलाई थाहा छ— अहिले हामी हीरातुल्य बनिरहेका छौं। परमपिता परमात्मा बाहेक कसैले पनि राजयोग सिकाउन सक्दैन। कृष्णलाई परमात्मा भन्न सकिँदैन। परमात्मा केवल एक निराकारलाई नै भनिन्छ। उहाँ बाबालाई नै सबैले बिर्सेका छन्।

यस समय सबै पतित तमोप्रधान छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यो सारा भेराइटी मनुष्य सृष्टिको वृक्ष हो। तमोप्रधान, रोगी, दुःखी छन्। भारतवर्ष कति महान थियो, अहिले त कंगाल बनेको छ। शास्त्रहरूमा त कल्पको आयु लाखौं वर्ष लेखिएको छ। सम्झन्छन्, कलियुगलाई अझै ४० हजार वर्ष चल्यो छ। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ यो हो घोर अन्धकार। अब ज्ञान सूर्य प्रगटा अज्ञान अन्धेर विनाश। बाबा हुनुहुन्छ ज्ञान सूर्य। उहाँ आएर अज्ञान घोर अन्धकारलाई मेटाउनुहुन्छ। अहिले हो ब्रह्माको रात। सत्ययुगी त्रैतालाई ब्रह्माको दिन भनिन्छ। त्यसैले तिमी हौ ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारी, ब्रह्माका सन्तान। ब्रह्मा त विश्वको अथवा स्वर्गका रचयिता होइनन्। निराकार हेभनलौ गड फादरको नै महिमा हो। उहाँ बाबा नै आएर राजयोग सिकाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— हे बच्चाहरू! आत्माहरू सँग कुरा गर्नुहुन्छ। आत्मा नै सबै कुरा सुन्छ, धारण गर्छ र संस्कार लिएर जान्छ। जसरी बाबाले सम्झाउनु भएको छ— लडाईंको मैदानमा मरे भने संस्कार अनुसार जन्म लिएर फेरि लडाईंमा नै जान्छन्। यस समय सबैको आत्मा तमोप्रधान बनेको छ। सबैले एक अर्काको दुःख दिइरहन्छन्। सबैभन्दा बढी दुःख कसले दिन्छ, जसले तिमीलाई परमात्माबाट विमुख गर्छ? यसकारण बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! ती सबैलाई छोड। गड इज वन भनिन्छ।

तिमीहरू सबै सजनी हौ। म तिम्रो साजन हूँ। हे सजनीहरू! तिमी स्वर्गमा जानको लागि बिल्कुलै लायक छैनौ। मायाले तिमीलाई एकदम नालायक बनाइदिएको छ। यो हो रावण राज्य। सत्ययुगमा हुन्छ राम राज्य। राम शिवलाई भनिन्छ। अहिले तिमी ब्राह्मण बनेका छौ। स्वर्गको स्थापना गर्ने परमपिता परमात्माबाट तिमीले वर्सा लिइरहेका छौ। सबैलाई स्वर्गको वर्सा मिलिरहेको छ। कलश माताहरूमाथि राखिएको छ। माता गुरु बिना कसैको कल्याण हुन सक्दैन। जसको लागि गायन छ— त्वमेव माताश्च पिता... उहाँलाई फेरि सर्वव्यापी भन्नु कति ठूलो भूल हो! माता-पितालाई फेरि बेअन्त भनिदिन्छन्। गायन पनि गर्छन्— तिमी माता-पिता हामी बालक तिम्रो... फेरि बाबामाथि दोष कसरी राख्छौ? बाबाले त आएर पतितबाट पावन बनाउनुहुन्छ। पतित रावणले बनाउँछ। अब रावण राज्य खतम भएर राम राज्य फेरि सुरु हुन्छ। यस चक्रलाई राम्रो सँग बुझ्नु पर्छ। बेहदको इतिहास-भूगोल बेहदका बाबाले नै सुनाउनु हुन्छ। यो हो रुद्र ज्ञान यज्ञ। कृष्णको यज्ञ होइन। उही गीताको राजयोग हो तर कृष्णले कुनै ज्ञान दिँदैनन्। यो हो रुद्र शिव भगवानुवाच। रुद्र ज्ञान यज्ञबाट नै विनाश ज्वाला प्रकट भएको हो। अब तिमी बच्चाहरू आएका छौ माता-पिताबाट स्वर्गको वर्सा पाउन। यो कुनै अन्धश्रद्धा होइन। युनिभर्सिटी वा कलेजमा कुनै अन्धश्रद्धा हुँदैन। यहाँ अन्धश्रद्धाको कुरा छैन। तिमी बाबाद्वारा बेहदको वर्सा लिन, मनुष्यबाट देवता बन्न आएका छौ। यो ईश्वरीय विश्व-विद्यालय हो। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— यो विश्व दैवी राजस्थान थियो। हीरा जुहारतका महलहरू बन्थे। भक्तिमार्गमा पनि सोमनाथको मन्दिर कति ठूलो बनाइएको छ। त्यसभन्दा पहिले कस्तो थियो होला। अहिले त कंगाल बनेको छ। फेरि शिरताज बनाउनु बाबाको नै काम हो। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामी माता-पिताका सम्मुख बसेका छौं, २१ जन्मको सुख पाइरहेका छौं। बाबा भन्नुहुन्छ— हे आत्माहरू! अब मलाई याद गर, म तिम्रो गाइड र मुक्तिदाता हूँ। विश्वको इतिहास-भूगोल कसरी दोहोरिन्छ— यो तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ। यसमा अन्धश्रद्धाको त कुरै छैन। तिम्रो हो सतोप्रधान बेहदको संन्यास। तिमीले पुरानो दुनियाँलाई बुद्धिद्वारा छोड्छौ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— सर्व धर्मान्... देह सहित देहका जति पनि सम्बन्ध छन् सबैलाई भुलेर आफूलाई अशरीरी आत्मा सम्झ। बाबा भन्नुहुन्छ— यो देहको भानलाई छोड। म बाबालाई याद गर्नाले नै तिम्रो पाप भस्म हुन्छ। निरन्तर मलाई याद गर, अरू कुनै उपाय छैन। अन्त्यसम्म याद गर्नु छ। मायाजित जगतजित बन्नु छ। मायामाथि विजय एक शिवबाबाले नै गराउन सक्नुहुन्छ।

अब बाबाले शिव शक्तिहरूद्वारा विश्वमा अविनाशी बृहस्पतिको दशा ल्याउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले यस शरीरको लोन लिएर यिनको नाम ब्रह्मा राख्छु। तिमी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूले शिवबाबाद्वारा वर्सा लिन्छौ। याद पनि शिवबाबालाई नै गर्नु छ। उहाँ भन्नुहुन्छ— मेरो नाम एक शिव नै हो। तिमी पनि आत्मा हौ तर तिमीले शरीर लिन्छौ र छोड्छौ। यसकारण जन्म-जन्म तिम्रो नाम बदलिइरहन्छ। ८४ जन्म लिन्छौ भने ८४ नाम पर्छन्। सबैको त ८४ जन्म हुँदैन। कसैको ८०, कसैको ६०, कसैको त ५-६ जन्म पनि हुन सक्छ। मेरो नाम एक शिव नै हो।

शिवबाबालाई याद गर्दै रह्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ। योग अग्नि विना कोही पनि पावन बन्न सक्दैन। तिमीले प्रतिज्ञा गरेका छौ- बाबा, पवित्र बनेर विश्वलाई पावन बनाएर फेरि राज्य गर्नेछौं। शिवबाबालाई याद नगर्नु भनेको आफूलाई पतित बनाउनु हो। जसकारण फेरि धर्मराजको धेरै सजाय खानु पर्नेछ। तिमीहरूमाथि धेरै ठूलो जिम्मेवारी छ। बाबालाई याद गरिरहनु छ। यो हो रूहानी यात्रा। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) निरन्तर एक बाबाको यादबाट मायाजित जगतजित बन्नु छ। पवित्र बनेर विश्वलाई पवित्र बनाउनु छ।

२) बुद्धिद्वारा बेहद पुरानो दुनियाँको संन्यास गर्नु छ। यस देह-भानलाई भुल्ने अभ्यास गर्नु छ। देही-अभिमानि रहनु छ।

वरदान:- कलियुगी वायुमण्डलमा रहेर पनि त्यसको भाइब्रेशनबाट सुरक्षित रहने स्वराज्य अधिकारी भव स्वराज्य अधिकारी उसलाई भनिन्छ, जसको कुनै पनि कर्मेन्द्रियले आफूतिर आकर्षित नगरोस्, सदा एक बाबातिर आकर्षित रहोस्। कुनै पनि व्यक्ति र वस्तुतिर आकर्षण नजाओस्। यस्तो राज्य अधिकारी नै तपस्वी हो, ऊ नै हंस, बकुल्लाको कलियुगी वायुमण्डलमा रहेर पनि सदा सुरक्षित रहन्छ। अलिकति पनि दुनियाँको भाइब्रेशनले उसलाई आकर्षित गर्दैन। सबै गुनासो समाप्त हुन्छन्।

स्लोगन:- नराम्रोलाई राम्रोमा बदलिदिनु नै श्रेष्ठ ब्राह्मणहरूको श्रेष्ठ शक्ति हो।

मातेश्वरीजीको मधुर महावाक्य-

“ ओम् शब्दको यथार्थ अर्थ के हो ?”

जब हामी ओम् शान्ति शब्द भन्दछौं भने सुरुमा ओम् शब्दको अर्थलाई पूर्ण रीतिले बुझ्नु पर्छ। यदि कसै सँग ओम् को अर्थ के हो भनी सोधेमा उनीहरूले ओम्को अर्थ धेरै लम्बा-चौडा सुनाउँछन्। ओम्को अर्थ ओंकार धेरै ठूलो आवाजले सुनाउँछन्, यस ओम् माथि नै फेरि लम्बा-चौडा शास्त्र बनाउँछन् तर वास्तवमा ओम्को अर्थ कुनै लम्बा चौडा छैन। हामीलाई त स्वयं परमात्माको ओम्को अर्थ धेरै सरल र सहज रीतिले सम्झाउनु हुन्छ। त्यो अर्थ पनि परमात्मा सँग मिल्नको लागि नै सम्झाउनु हुन्छ। परमात्माको स्पष्ट भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! ओम्को अर्थ हो- म आत्मा हुँ, मेरो असली धर्म शान्त स्वरूप हो। अब यस ओम्को अर्थमा स्थित रहनु छ, त्यसैले ओम्को अर्थ म आत्मा परमात्माको सन्तान हुँ। मुख्य कुरा- ओम्को अर्थमा नै टिक्नु छ, बाँकी मुखले बसेर ओम्को उच्चारण गर्नु छैन, यो निश्चय बुद्धिमा राखेर चल्नु पर्छ। ओम्को जे अर्थ हो त्यस स्वरूपमा स्थित रहनु छ, बाँकी उनीहरूले ओम्को अर्थ लम्बा चौडा सुनाए पनि त्यसको स्वरूपमा स्थित रहँदैनन् तर हामी त ओम्को स्वरूपलाई जान्दछौं, त्यसैले त्यस स्वरूपमा स्थित हुन्छौं। हामी यो पनि जान्दछौं- परमात्मा बीजरूप हुनुहुन्छ र उहाँ बीजरूप परमात्माको यस सारा वृक्षलाई कसरी रच्नु भएको छ, त्यसको सारा ज्ञान हामीलाई अहिलै मिलिरहेको छ। अच्छा, ओम् शान्ति।